

Bert och hans drömda ideal.

BERÄTTELSE
AF
J. C. von Hofsten.

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Nej, nej! säg ej så Bert", utropade Rosa lifligt och den fuktiga glansen i hennes ögon vittnade om att hon menade hvad hon sade. "Det är ännu mycket jag vill höra. Ni har talat allt för litet om eder sjelf, Ni kom i skola; men sedan?"

"Sedan blef jag student."

"Det var ett kort svar."

"Jag har ännu ej kommit längre."

"Det är tre år sedan jag såg eder, såsom nyss vorden student."

"Ja, det har gått mig på min studiebanan såsom Dumbom, som vid ingången kom af sig". Jag är ännu blott student, och längre torde jag väl aldrig komma på den banan."

"Hvarföre?"

"Min modor dog i tyfus och vid hennes dödsbädd ådrog jag mig samma sjukdom. Jag hade aldrig varit stark och sjukdomen, sinnesöfvelsen vid min moders död, och inre strider medtogs mina krafter till en oroad grad. Min läkare förklarade att jag o- villkorligt måste byta om klimat, vanor och sysselsättningar, med ett ord, att jag borde resa till södern. Ni vet huru jag redan som barn drömde om att få resa, såsom den största lycka och för den tjuguarige ynglingen var lockelsen ej mindre, ehuru studierna voro mig nära. Min ömma, kärleksfulla fostermoder, mamsell Leon, omfattade denna plan med det varmaste intresse, och nu har jag två år varit stadd på vandring."

"Och ni har nått edert mål? hoppas jag. Ni ser frisk och stark ut."

"Ja! jag är friskare och starkare än någonsin."

"Och nu? hvad ämnar ni nu att företaga?"

"Blott afvakta sommarvärmens för att resa hem och börja ett verksamt lif. Helt och hållet i lättja har jag väl ej tillbragt dessa år, man måste vara både blind och döf, om man kan resa utan att lära något, och jag har haft god tid på mig att studera mig in i ett och annat, under de långa uppehåll jag gjort på vägen."

"Är det politiken ni ämnar kasta eder på, såsom rabulist, tidningskrifvare, folktalare?"

"Nej, nej! jag ämnar helt enkelt att söka varda en god medborgare."

"Fy! det ordet har en revolutionär klang, — eller också en kalkborgerlig."

"Tycker ni det? Nå, för att förklara mig tydligare, jag ämnar köpa en lantegendom, med naturskönt läge, och der skall jag lefva för och med mina underhållande."

"Såsom en konung i edert lilla rike?"

"Nej, såsom en patriark snarare; mitt mål skall blifva att höja deras moraliska och sociala ställning."

"Ah! är ni socialdemokrat?"

"Nej! jag är kristen."

Berts svar hade öfverraskat

Rosa och undrande såg hon upp till honom, men någon förklaring åskade hon ej; hon brydde sig ej om sådana der högtidliga och tråkiga saker, och det klara, lugna allvaret i Berts blick visade henne, att ett skämt ej här skulle vara på sin plats. Hon skyndade derföre att gifva samtalet en annan vändning, sägande: Ni nämnde mademoiselle Leon, eder forna lärarinna, som ni för mig brukade tala om med så mycken hänförelse. Lefver hon?"

"Ja! henne är jag nog lycklig att hafva kvar."

"Har ej eder utveckling skiljt eder en smula också från henne?"

"Nej! henne kan bildningen blott föra mig närmare."

"Ah! gör eder ej alltför säker. Jag spår att ni kommer att finna henne gammalmodig, ensidig och lustig."

"Ni har en mycket låg tanke om mig, då ni tror att jag för ytliga småsaker skulle glömma hennes värde."

"Förlåt mig! Det var ej min mening att sära eder," sade Rosa och räckte honom handen till försoning."

Bert slöt den lilla, fina, mjuka handen i sin och såg på intet vis oförsonlig ut; men nu först föll det honom in att detta möte måhända hade en viss likhet med hans barndoms förstulna fröjder och han frågade hastigt i det han åter släppte Rosas hand: "Men hvar är eder moder?"

"Mamma? hemma på sitt landställe, hoppas jag."

"Hvad säger ni? Det står ju i boken Mr et Mme Geldern?"

"Nå än sedan? Madame, c'est moi," sade Rosa och visade med skämsom värdighet på sig sjelf."

"Hvarföre detta skämt?"

"Ah! ni tror väl ej på mina ord? Så måtte ni åtminstone kunna tro dessa," sade hon leende och räckte fram sin venstra hand, der tvenne släta ringar vittnade om hennes rätt till den titel hon bar."

"Ni gift!"

"Ja, sedan fem veckor."

"Men namnet?"

"Ja mitt namn har jag fått behålla. Jag är gift med min kusin, Frans Geldern."

"Huru? är det möjligt?"

"Ack! ni ser så förfärad ut öfver mitt öde, som om ni trodde att Frans ännu gick med ridpiska i hand; men jag försäkrar eder att han är en ganska uppmarksam och artig äkta man."

"Och det är allt hvad ni behöfver för att vara lycklig."

"Ja, hvarföre icke? Jag har fått en praktisk och förståndig uppöstran, och jag tror, att det är lyckligast att börja äktenskapet utan några illusioner. Frans och jag känna hvarandras både fel och förtjenster och veta hvad vi hafva att vänta."

"Tank om detta vore en illusion, större än någon annan?"

"Ni vill skrämma mig."

"Nej, men jag skulle hafva velat varna eder."

"Jag ser att ni ej kan frigöra eder från minnet af Frans, sådan han var såsom barn. Tro mig, jag håller af honom; — och så har jag varit en lydig dotter. Det måtte ni väl åtminstone gilla?"

"Detta giftermål var då edra föräldrars önskan?"

"Ja, min faders. Såsom ni kan se, vet har min fader sjelf skapat sin förmögenhet. Hans namn är känt och aktadt inom handelsverlden. Han har ingen son och är stolt öfver sitt namn, som den andrygaste aristokrat. Hvad var då naturligare än att han upptog sin brorson i firmen och önskade få honom till måg, då namn och förmögenhet skulle få följas åt?"

"Och eder moder, hvad tyckte hon om denna affär?" frågade Bert bittert."

"Till en tid var den henne mycket emot."

"Hon hade då högre fordringar för sin dotters lycka?"

"Ja, hon önskade att jag skulle göra ett förnämligt parti."

Bert kunde ej undertrycka en rörelse af otålighet. "Och eder natur uppreste sig ej mot detta köpande om eder framtid?" utropade han."

Rosa såg på honom med naiv förvåning. "Ack! jag har ju redan sagt eder, att jag lärt mig att se lifvet från en praktisk sida. Ni är en entusiast, en svärmare. Akta eder att tro på romantiska fantasier. Det är farligt, mycket farligt." Det förrådde sig en hemlig fruktan i det sätt hvar på Rosa yttrade dessa ord, som vittnade om, att bunden som hon var inom en materialistisk lifsåskådning tränga gränser, var hon dock ej oberörd af en aning om ett något derbortom, okänt, hemlighetsfullt, men lockande och mäktigt."

Ljudet af hotellets klocka, som kallade till middagen, gaf dock hastigt hennes tankar en annan riktning. "Redan!" utropade hon, "och jag som ännu ej gjort toilet!"

"Förlåt mig, som så länge uppehållit eder," sade Bert och reste sig. "Farväl, fru Geldern!"

"Au revoir!" svarade hon leende."

TIONDE KAPITLET.

Vid middagsbordet återfann Bert sin granne från gårdagen, den tyske major von Kötnitz, såsom han sjelf presenterat sig."

"Ah! min unge vän! hur står det till?" utropade majoren fryntligt, i det han bredde ut gervieten öfver sitt breda bröst. "Man har haft otur med vädret, sin första dag i Bellaggio?"

"Ja! det kan ej nekas; men nu har regnet upphört och vi få en herrlig afton."

"Det tror jag också, men hvad har man tagit sig till, den långa förmiddagen? Besökt Villa Melzi? Villa Carlotta?"

"Nej, jag har hållit mig inom hotellets fyra väggar."

"Och sysselsatt eder med filosofiska spekulationer?"

"Nej, med ett stycke roman," svarade Bert med ett halvt vemedigt leende."

"Intressant, vill jag hoppas?"

"Ja! spännande, men upplösnigen otillfredsställande. Tank eder, herr major, efter många år möter hjelten sina drömmars ideal, hon är ung, leende och skön, men —"

"Nå hvad fattades?"

Bert hade tystnat, ånrande det förtäckta förtroende han var färdig att gifva majoren, men nu var det förent att draga sig tillbaka, utan att väcka misstanke om att det låg en djupare betydelse i hans ord, och han tillade kort: "Hon var ej något ideal."

"Ha! ha! ha! en trivial historia, herr Storm. Men se der kommer min fagra granne till venster, som jag saknade i går."

Det var Rosa som kom och tog plats vid majorens andra sida. "Valkommen min nådiga fru!" utropade han artigt. "Men så ensam! Hvar är herr gemålen?"

"Ej långt borta, herr major, endast hos några vänner i hotell Grande Bretagne, der han blef öfvertalad att stanna öfver midnatten."

"Ja! ja! jag vet," svarade majoren och såg ned i sin sopptallrik på ett sätt som gaf tillkänna, att han ej var så alldeles nöjd med hvad han visste. "Och den unga frun lemnas på egen hand."

Rosa ödnade, men svarade hastigt: "Nej, ej så alldeles; jag hade nyss en billete från min man, deruti han beder mig att jag skall ställa mig under edra vingars skugga, herr major. Får jag det?" sade hon enkelt och såg vänligt upp till den gamle mannen."

"Ack! jag är hänryckt öfver en sådan ära," utropade han förtjust; "men som jag känner det ansvar omätligt, som hvilat på mig, såsom riddare åt en så skön dam, hoppas jag ni ej vredgas om jag anser mig behöfva en adjutant. Tillåt mig därför, min nådiga fru Geldern, att för eder presentera en landsman, herr Storm från Sverige." Majoren skrattade, inhemligt nöjd med sin egen qvickhet."

"Det är ej första gången jag ser herr Storm," sade Rosa med en lätt böjning på sitt vackra hufvud."

Bert ville svara, men majoren afbröt honom. "Ah, verkligen! Men min nådiga ni måste göra reda för hvarföre ni svek mig i går. Edra platser stodo tomma vid middagsbordet."

"Af det enkla skälet att vi intogo vår middag i Cadenabbia. Vi hade besökt villa Carlotta i sällskap med min mans vänner, som öfvertalade oss att stanna öfver middag i Cadenabbia!"

"Alltid de der vännerna i Grande Bretagne?" frågade majoren vresigt."

"Ja! just desamma. Som ni vet, herr major, äro herrar Mejer och Jacobi gamla kamrater till min man, från den tiden han var på handelsinstitutet i Bremen. Hvad herr Mezzano angår är viast bekantskapen ny, men ni vet, mina vänners vänner äro också mina vänner."

"Den satsen kan vara farlig nog. Jag tycker ej om herr Mezzanos fysionomi, och ej om det ständiga kortspelet. Nå, nå! en gammal krigsbuss, som säger ut sin tanke; men vi äro ju gamla bekanta, sedan hela fyra dagar."

"Vi stannade i Cadenabbia för att höra musiken," skyndade Rosa att svara; men Bert såg att hon skiftade färg. Skulle hon redan hafva funnit, att "hvad hon hade att vänta" ej alltid skulle blifva så lätt att bära?"

"Ja så! ni hade varit vid Villa Carlotta," sade majoren, som också märkte Rosas färgskiftning och kände sig skyldig, "det är en charmant bostad. Och hvilka konstskatter sedan! Thorvaldsens Alexanderstyg, hvilket kostade grefve Sommariva 95,240 thaler, och Canovas arbeten sedan! Ah! hvad säger min nådiga om hans Amer och Psyche?"

"Förtjusande!"

"Skada att dessa skatter ej blifvit förda till Berlin. Som ni vet har den nuvarande egaren, Hans Durchlaucht, hertigen af Sachsen-Meiningen ärf det efter sin gemål, prinsessan Charlotta af Proussen. Apropos Hans Durchlaucht påminner jag mig en liten episod från fälttåget 1866," och dermed var den gode majoren inne på sina historier, hvilket ej slutade med mindre än att hans åhörare åter måste göra en rundresa genom Europa, Syrien och Palestina."

Då middagen var slut bjöd majoren med ceremonieus artighet Rosa sin arm för att ledsaga henne ut på verandan, i det han skämtande sade till Bert: "Se så, herr adjutant, nu börjar tjänstgöringen."

"Jag skattar mig lycklig att få tjena under en så frejdad höfding," svarade Bert leende och bjöd Rosa och majoren stolar."

"Nej se!" utropade Rosa lifligt och i sanning, den taffa som utbreddes sig för dem var väl värd att se. Regnet hade upphört, molnen tycktes sakta, i mjuka vågor rulla bort öfver bergtopparna mot norr, under det att från väster aftonsolens strålar genombröto ett tunnare lager af skyar och öfvergöt himmel, jord och vatten med en skimrande färgprakt, hvilken ännu mera förhöjdes af de mörka skuggor, dem de höga stränderna, med sina lummiga o-liveskogar och djerfva klippor, kastade ut öfver den glänsande vattenspegeln."

"Wunderschön!" utropade majoren och gick för att hemta en cigarr; men Bert stod tyst förjunken i ett andaktfullt åskådande."

"Hvarföreså stum, herr Storm?" sade Rosa och såg nästan skygg upp till honom, der han stod till hälften vand ifrån henne, "ni ser så högtidlig ut, att ni ordentligt skrämmar mig."

"Gör jag? Känner ni då ej sjelf högtidsstämningen i naturen omkring eder? Det är ju en levande bild af den herrliga lofsången: "Lofven Herran och hans verk, uti all hans herradömes rum; min själ lofve Herran."

"Så kan jag ej tolka naturen," sade Rosa tankfull; "men väl har jag inför en storartad naturskönhetserfaren en känsla af förskräckelse, af någoting öfvervaldande, förkrossande stort. Jag vet ej huru jag skall uttrycka mig; jag är så ovan att tala om sådana intryck."

"Var lugn Rosa, fru Geldern, jag förstår eder fullkomligt. Tro mig, denna känsla är aningen om det Herrens lof hans verk förkunnar."

Men i detsamma hördes majorens knarrande stöflor. Han kom tillbaka med sin tända cigarr, och med honom tvenne herrar, högljudt pratande och skrattande."

"Ah! se der kommer Frans," sade Rosa och sökte hastigt frigöra sig från de allvarliga tankar, hvilka ett ögonblick upptagit hennes sinne för att med ett leende möta sin man."

(Forts.)

Hugh McCowan, arkitekt

ROM 7, 490 MAIN ST.
har gjort ritningarna till Missions- och Baptistkyrkan vid hörnet af Logan och Ellen Sts.
P. O. Box 48